

[Arne Bjerregaard]

sentligt, og vi vil også gerne være med til at diskutere intervallerne størrelse. Ligeledes kunne vi ønske os, at der i vores arvelovgivning kunne gives visse henstandsordninger, hvor det går ud over visse virksomheders fortsatte drift. Det er som nævnt af andre undertiden ødelæggende for visse virksomheder med, jeg havde nær sagt disse utidige udbetalinger.

På den anden side finder vi det ikke rimeligt på nuværende tidspunkt at lempe alt for meget på dette område, idet vi jo må erkende, at man på så mange andre områder nødvendigvis ikke kan få det, man kunne ønske, og når vi må stramme over for arbejdsindkomsterne, så mener jeg ikke, vi må lempe for meget på dette område. Derfor kan vi ikke være med til en lovgivning på dette område, der indskrænker provenuet ret meget.

Flygaard (DR):

Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag. Vi har bemærket, at man i bemærkningerne til lovforslaget taler om, at afgifterne er urimelig høje. Den opfattelse deler vi ikke, og vi deler heller ikke den opfattelse, at de i befolkningen opfattes som et angreb på retsbevidstheden. Vi mener også, at det i den nuværende situation med en stram offentlig økonomi virker en lille smule barokt, hvis det er således, at arbejdsskabte indkomster af enhver art skal strammes under en eller anden form, mens man samtidig står i en situation, at de penge, der sådan set kommer nemmest, skal slippe billigere.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for venstre, for fremskridtspartiet og for centrum-demokraterne, der klart har udtrykt deres tilfredshed med det fremsatte lovforslag. Jeg vil også gerne sige tak til andre ordførere, der har sagt, at der var noget at rette, noget at drøfte. Det kom vel i og for sig klart frem i den radikale ordførers tankegang, selv om han ikke helt fulgte vor tankegang.

Jeg er naturligvis skuffet over, at skatte- og afgiftsministeren og hans parti ikke er kommet længere, end man er. Man er nået til at nedsætte et sagkyndigt udvalg i år. Det blev lovet mig fra den daværende skatte- og afgiftsminister i 1977, at man ville se på for-

holdene. Det går lidt langsomt, når det ikke er ting, der interesserer ministeren så voldsomt meget. Nu vel, vi må se, hvad der kommer ud deraf.

Det hindrer imidlertid ikke, at vi for så vidt kan tage fat på den del af det, som vi ønsker at tage fat på, og jeg vil da gerne sige, at den lille korte debat, vi har haft her i dag – som jeg må erkende nok drukner i alt det, vi i øvrigt skal til at beskæftige os med – nok vil kunne give os mulighed for at arbejde videre med det med henblik på at nå til et resultat.

Som det blev påpeget af venstres ordfører, gav IFA-kongressen – International Fiscal Association – den blev afholdt her for nylig, klart til kende, at vi her i vort land havde en meget, meget høj arveafgift, og at vi i det hele taget havde et meget besværligt og dyrt generationsskifte, noget, vi skulle se at komme bort fra. Professor Thøger Nielsen har over for mig gentagne gange givet udtryk for det, som man nu kunne underbygge med rapporter fra nogle og tyve lande.

Rigsrevisionen har med rette peget på, at der er en række tekniske regler, der egentlig er ude af trit med det, det kan lønne sig at have med at gøre. Også det bør vi se på.

Men det væsentlige for os er at få nedsat arveafgifterne, især for de nære pårørende. Vi tænker også på, at det bør gøres for dem, der er fjernere pårørende, og for dem, der ikke er i slægt med arvelader. Vi er jo snart inde på det rent konfiskatoriske, når beskattingsprocenten for andre slægtninge end de nære pårørende når op til 80 pct., ja, 90 pct., når der er tale om, at man ikke er i slægt med arvelader eller er afkom af bedsteforældre osv.

Der er for mig ingen tvivl om, at de oppustede værdier, som vi har kendskab til, ikke mindst på grund af stigningen fra 15. til 16. alm. vurdering, har gjort det pinende nødvendigt, at vi får taget fat på dette. Vi spejder også forgæves efter, hvad der kan komme ud af kontantvurderingen, hvis vi kan få den ført igennem. Det kunne betyde meget for os, om det skete. Der er jo sket det, at for et ganske almindeligt lille parcelhus, som man er så formastelig at efterlade til den ene arving, var afgiften i 1972 16.000–17.000, men den nærmer sig de 60.000 kr. i dag på grund af den oppustede værdi, når huset skal